

Geachte Gérant!

Mij vrij te pleiten van de beschuldiging des Heeren P. J. J. COEBERGH, Tandmeester te Utrecht behoort niet tot de moeilijkste zaken, is alleen tijdroovend en eigenlijk onnoodig.

Wanneer men iemand beschuldigt van „litteraire fraude”, moet men het doen op zeer stevige hechte gronden, na lang wikken en wegen vastgesteld. Zijn die gronden hier aanwezig? Laat ons eens zien.

Het boekje van MOREAU-MARMONT: *Mém. sur l'hémorrh. consécutive à l'extraction des dents.* (*Extrait des Archiv. gén. de méd.* 1883), was mij geheel onbekend en kan dus door mij niet zijn gebruikt als bron.

Wat ik echter wel gebruikt heb als bron is MOREAU, *Archives générales de Médecine* 1873. Deze verhandeling over nabloedingen na tandextractie gebruikte ik met andere literatuur-opgaven en eigen ervaring om n°. XI der *Geneeskundige Bladen* samen te stellen.

Tot mijn groote spijt is deze literatuur-opgave van MOREAU, *Arch. gén. de Méd.* 1873 vergeten.

Ik heb ze echter niet geheimelijk achter gehouden, evenmin als de wel vermelde *Thèse de Paris* van ROSENTHAL, want in den text vindt men den naam MOREAU op blz. 287, 289, 290, 302, vermeld. Het niet opgeven van het boekje MOREAU-MARMONT zal de beschuldiger dus nu beter begrijpen.

Het spijt mij echter dat ik dat boekje niet heb gevonden. Misschien stonden er nog aardige observaties in.

Wat betreft de *Thèse de Paris* 1896 van ROSENTHAL kan ik dit mededeelen. Wie mijn brochure werkelijk doorleest en haar vergelijkt met die van ROSENTHAL zal o. a. zien, dat ik door hem besproken observaties anders beoordeel dan hij. Een door hem als malaria-lijder beschouwde patiënt maakt op mij den indruk van haemophile te zijn (LUIGI).

Het geval door Dr. GUÉNARD (zie literat.) gepubliceerd, waar malaria als oorzaak voor nabloeding wordt aangenomen, maakt op mij dezen indruk: De periostitis met absces zijn een meer voor de hand liggende oorzaak, dan een malaria die 2 jaar geleden zich voor het laatst heeft geuit.

De therapie is door mij zoo geheel anders beschreven dan door ROSENTHAL, dat van naschrijven daar nog veel minder sprake kan zijn.

Terwijl ROSENTHAL onfeilbaar tamponnade met guttapercha bepoederd met antipyrine als stypticum gebruikt; MOREAU (*Arch. gén. de méd.* 1873) zijn toestelletje beschrijft om na tamponnade tot boven het niveau van den alveolairrand, nooit de kaken te fixeeren maar zijn toestelletje te gebruiken om compressie uit te oefenen, wordt door mij facultative tamponnade tot aan het niveau van den beenigen alveolairrand en compressie door een prop watten, zoo noodig door de in vorm gesneden schors van den majestueusen kurkeik genomen. De conclusies door MOREAU en mij genomen stemmen wat de eerste twee betreft overeen.

De laatste twee zijn in zooverre anders dat MOREAU niet spreekt van conservatieve hulp en weer met zijn toestelletje enz. aankomt, en ik na de vroegere beschreven therapie systematische behandeling de beste vind.

Onze conclusies stemmen dus ook niet geheel overeen.

Dat ik echter MOREAU en ROSENTHAL's brochures evenals zoovele andere literatuur-opgaven als bron heb gebruikt is nog allicht te begrijpen.

Buiten dat vindt men er eigen ervaring voldoende in beschreven.

Over persoonlijke indrukken door het lezen der beschuldiging 'ontvangen, zwijg ik. Ik geloof door het bovenstaande mij voldoende te hebben verdedigd en vrij gepleit van „literaire fraude”.

U dank zeggend Mijnheer de Redacteur voor de verleende plaatsruimte noem ik mij

Hoogachtend

Dr. F. A. MEIJER, Arts.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

NEW-YORK. — Asphyxia neonatorum. *The med. Record* maakt gewag van een nieuwe en corspronkelijke methode om asphyctische pasgeborenen het levenslicht te doen aanschouwen. Dr. STRINGER heeft haar ontdekt door het volgende voorval, dat men niet zou gelooven, als het bericht niet uit Amerika kwam. Op een nacht werd een vier- of vijfmaands foetus in de vliezen geboren. De dokter rolde het boeltje in een doek om het den volgende dag eens na te kijken. 'sMorgens, *fide majus*, sloeg des foetus *radiaalpol*s nog! Geen wonder, het had *geademd* door middel van de placenta, die aan de lucht was blootgesteld geweest.

Weldra had STRINGER gelegenheid, zijn ontdekking toe te passen, toen een jeugdige Yankee, hoewel nog aan den navelstreng vastzittend, genoeg wilskracht toonde, om zich door de slagen van den dokter niet tot een inademing te laten bewegen. Zonder verwijl werd de placenta verwijderd en van coagula ontdaan, waarop zij als long ging dienst doen; en het kind werd van paars rood en begon lustig te ademen. Jammer, zegt *the med. Record*, dat men bij deze methode zooveel gevaar loopt, dat het kind doodbloedt in de placenta, gelijk dit bij partus praecipitatus wel eens plaats heeft. Had STRINGER den funiculus doorgesneden en afgebonden, dan had het lichte bloedverlies, dat hierbij plaats grijpt, misschien ook wel een einde gemaakt aan de asphyxie.

EDINBURGH. — Dramaturg en geneesheer. Een oud-hoogleraar aan de Universiteit, Sir THOMAS GRAINGER STEWART, heeft een historisch drama gedicht. Het onderwerp is genomen uit den tijd van MARIA STUART en de hoofdfiguur is de Regent MORAY. De naam van het stuk is *The Good Regent*. *The Lancet* begroet met ingenomenheid het verschijnsel, dat een medicus zich op verdienstelijke wijze buiten zijn gebied begeeft.

BERLIJN. — De geneeskundige bevolking. Het aantal artsen in Duitschland is sedert het vorige jaar met 3.2 pCt. toegenomen en bedraagt thans 25 178. Hiervan komt het grootste aantal op Pruisen (15 104), terwijl *Schaumburg Lippe* er slechts 17 bezit. Dit land is ook merkwaardig, omdat